

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **Mgr. V. D.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Čechlovským
sídlem Purkyňova 2476/102a, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. KUKHK-13085/DS/2025-3 RK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. KUKHK-13085/DS/2025-3 RK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 26 221,18 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Vrchlabí (dále také „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 25. 2. 2025 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

2. Uvedeného jednání se žalobce dle městského úřadu dopustil tím, že motorovým vozidlem neoprávněně zastavil a stál na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením. Stalo se tak dne 12. 4. 2024 v 10:17 hodin v ulici Krkonošská u č. p. 181 v obci Vrchlabí. Tímto jednáním žalobce porušil § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku.
3. Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Argumentace účastníků

4. **Žalobce** úvodem konstatoval, že zastavil své vozidlo tak, že ho postavil za jiné vozidlo, stojící na téže parkovací místě, vyhrazeném pro vozidla přepravující osoby těžce postižené, a do druhého (v té době neobsazeného) parkovacího místa totožně vyhrazeného nijak nezasáhl. Takto vozidlo opustil na cca 1,5 minuty, šel do lékárny vyzvednout léky pro dceru, načež se k vozidlu vrátil a chtěl místo opustit.
5. Svým jednáním tak žalobce nijak nezasáhl do právem chráněného zájmu. V dané lokalitě jsou vyhrazena dvě parkovací místa pro postižené osoby. Kvůli nepoměru velikosti vyhrazených parkovacích míst a vozidla, které první parkovací místo v danou chvíli využívalo, bylo možné zaparkovat vozidlo žalobce tak, že druhé parkovací místo zůstalo stále volné. Současně řidič využívající první místo nebyl omezen ve výjezdu. Žalobce tedy při zastavení dbal na to, aby nijak neomezil ani řidiče, který jedno vyhrazené parkovací místo využíval, ani potenciálního jiného řidiče, který by chtěl využít druhé místo.
6. Podle žalobce tak jeho jednání nebylo společensky škodlivé. Správní orgány se ale touto argumentací vůbec nezabývaly a neuvedly konkrétně, v čem spatřují naplnění materiální stránky přestupku.
7. Správní orgány se pouze dílčím způsobem vyrovnaly s poukazem žalobce na to, že jeho zastavení na místě trvalo cca 1,5 minuty. Správní orgány odkázaly na judikaturu, podle které je úprava obsažená v § 67 odst. 8 silničního zákona speciální k obecné úpravě obsažené v § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. Neumožňuje tedy ani krátké zastavení, které nepřekročí dobu tří minut, k porušení formální stránky přestupku tak šetřeným jednáním došlo. K žalobcem namítané absenci společenské škodlivosti jeho jednání se však správní orgány ani v této souvislosti nevyjádřily. Napadené rozhodnutí je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
8. Žalobce dále namítl, že důkazní prostředky získané strážníky nelze použít, neboť jejich jednání zasáhlo do právem chráněných zájmů řádově více, než jednání žalobce. Městský úřad k tomu uvedl, že strážníci použili výstražná světla, a tak mohli zablokovat jak provoz na komunikaci, tak druhé vyhrazené parkovací místo. Podle žalobce ale není zřejmé, zda strážníci byli oprávněni těchto světel užít.
9. Žalovaný zároveň vydal napadené rozhodnutí, aniž by rozhodl o návrhu žalobce na nařízení ústního jednání v odvolacím řízení. Tím zkrátil žalobce na jeho právu na řádný proces.

10. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že důkazní prostředky byly získány zákonným způsobem a tvoří ucelený řetězec důkazů svědčících o spáchání přestupku. Žalobce zastavil a stál na vyhrazeném parkovišti, aniž by splňoval zákonem stanovené podmínky. Vzhledem k tomu, že ústní jednání bylo provedeno již v rámci řízení před městským úřadem, nebylo nutné toto jednání opakovat v odvolacím řízení.

III. Jednání soudu

11. Soudního jednání konaného dne 31. 10. 2025 se zúčastnil žalobce a jeho zástupce, žalovaný se z jednání omluvil. Žalobce i jeho zástupce se blíže vyjádřili zejména k otázce (ne)naplnění materiální stránky přestupku v posuzovaném případě. Zástupce žalobce dále poukázal na určitou nejasnost dopravního značení v daném místě. Soud následně vyhlásil rozsudek, kterým žalobě vyhověl a zrušil rozhodnutí žalovaného.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního soudního řádu správního. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
13. Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích *v rozporu s § 67 odst. 4 neoprávněně označí vozidlo parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením nebo v rozporu s § 67 odst. 8 neoprávněně stojí s vozidlem na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením*. Podle § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu *na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením je vozidlům bez tohoto označení zakázáno zastavení a stání*.
14. Žalobce k tomu předně namítl, že důkazní prostředky získané strážníky jsou procesně nepoužitelné. Tato žalobní námitka není důvodná.
15. Žalobce dovozoval nepoužitelnost důkazních prostředků získaných strážníky z toho, že strážníci zablokovali nejprve provoz na pozemní komunikaci, následně druhé vyhrazené parkovací místo. Jejich jednání tak mělo zasáhnout do právem chráněných zájmů řádově více, než jednání žalobce. Správní orgány ovšem k obdobné námitce uplatněné žalobcem ve správním řízení příhodně odkázaly na § 41 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užívá zvláštního výstražného světla modré nebo modré a červené barvy, případně doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení, není povinen dodržovat vyjmenovaná ustanovení zákona (pouze je povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích).
16. Soud ve shodě se správními orgány hodnotí postup strážníků při objasňování jednání žalobce jako zákonný, jimi získané podklady tak bylo možné v rámci správního řízení použít jako důkazy. Z podkladů založených ve správním spisu (zejména z fotodokumentace a z kamerového záznamu) je zřejmé, že strážníci zastavili své vozidlo v daném místě v reakci na jednání žalobce. V souladu s § 41 zákona o silničním provozu při tom užíli zvláštní výstražné světlo. Soudu se zároveň nejeví, že by tak učinili způsobem, který by ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
17. Současně platí, že strážníci byli oprávněni užít zvláštní výstražné světlo. Úkoly obecní policie jsou upraveny v § 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Jedním z těchto úkolů je také odhalování přestupků, jejichž projednávání je v působnosti obce [§ 2 písm. h)]. Přestupkové jednání může obecně zjistit a ohlásit kdokoliv, tedy i obecní policie, která je k takovému jednání dokonce povinna dle § 10 odst. 2 zákona o obecní policii.

18. Jiná by byla situace pouze v případě, pokud by obecní policie vyvíjela takovou zjišťovací činnost, která by nebyla a ani nemohla být potřebná pro plnění úkolů obecní policie zejména dle § 2 zákona o obecní policii. Důkazy získané z takové činnosti by byly nutně nezákonné a procesně nepoužitelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018-36, který se týkal provozování kamerového systému, jehož hlavním cílem bylo monitorovat jízdu na červenou, přičemž zjišťování a projednávání tohoto druhu přestupků bylo mimo působnost obecní policie). To však zjevně nebyl tento případ.
19. Žalobce dále namítl, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by rozhodl o jeho návrhu na nařízení ústního jednání v odvolacím řízení. Ani tato námitka není důvodná.
20. Soud konstatuje, že podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému.*
21. Žalobci lze tedy přisvědčit v tom směru, že žalovaný pochybil, jestliže nezamítl jeho návrh na konání ústního jednání usnesením, ale reagoval na něj pouze jako na další odvolací námitku. Soud však vyhodnotil, že v tomto případě se nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ústní jednání proběhlo již v řízení před správním orgánem I. stupně, a to v souladu se zákonem za přítomnosti žalobce. Žalobce ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí neuvedl takové skutečnosti, pro které by bylo možné dospět k závěru, že ústní jednání před odvolacím orgánem je nezbytné k uplatnění jeho práv či ke zjištění stavu věci. Žalobce ani v žalobě nespecifikoval, jak konkrétně byl zkrácen na svých právech tím, že žalovaný nevydal usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání. K provedeným důkazům se žalobce mohl vyjádřit již před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, žádné další důkazy nebyly v odvolacím řízení prováděny. V žalobě žalobce pouze konstatuje, že se ústní jednání mělo před odvolacím orgánem konat, aby mohl úřadu přednést své vyjádření a vyjádřit se k provedeným důkazům. K tomu soud uvádí, že žalobce o tuto možnost nepřišel, neboť měl možnost se v průběhu řízení s obsahem spisu a provedenými důkazy seznámit prostřednictvím nahlédnutí do spisu a v průběhu odvolacího řízení se k provedeným důkazům vyjádřit.
22. Žalobce v žalobě neuvedl žádné další námitky, kterými by (ať už přímo či nepřímo) zpochybňoval závěry správních orgánů o naplnění jednotlivých formálních znaků posuzovaného přestupku. Nerozporoval například skutečnost, že v inkriminovaný čas zastavil a po určitý čas stál na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, aniž by jeho vozidlo bylo tímto průkazem označené. Žalobce naopak v podstatě připouští, že se popsáný skutek stal. Teprve během soudního jednání zástupce žalobce poukázal na určitou nejasnost dopravního značení v daném místě. Tento poukaz však soud hodnotí jako opožděně uplatněný žalobní bod (tj. žalobní bod uplatněný po lhůtě pro podání žaloby, tedy v rozporu s § 71 odst. 2 ve spojitosti s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Proto se soud otázkou řádnosti dopravního značení v daném místě blíže nezabýval.
23. Pokud jde o naplnění formálních znaků posuzovaného přestupku, považuje soud vzhledem k výše uvedenému za dostatečné odkázat v dalších podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

24. Žalobce v řízení před soudem zpochybňuje především naplnění materiálního znaku přestupku. Podle žalobce jeho jednání nebylo společensky škodlivé a správní orgány se jeho argumentací, kterou k dané otázce ve správním řízení uplatnil, řádně nezabývaly. Tuto námitku soud shledal důvodnou.
25. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Pokud se ale k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. Takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (viz rozsudky ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, popř. ze dne 11. 10. 2017, č. j. 6 As 132/2017-16).
26. Správní orgán je povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak materiálních znaků přestupku. Pokud v konkrétním případě splývá naplnění formálních znaků s naplněním materiálního znaku, není třeba striktně trvat na explicitním vyjádření úvahy správního orgánu o materiálním znaku v odůvodnění jeho rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 As 170/2019-27). Jestliže však správní orgán zjistí okolnosti, které by eventuálně mohly vést k závěru o nedostatku materiální stránky přestupku, měl by na materiální stránku posuzovaného jednání zaměřit svou pozornost. To platí zvláště za situace, kdy obviněný z přestupku ve správním řízení uvádí skutečnosti, které podle jeho názoru snižovaly společenskou škodlivost jeho jednání na takovou míru, že materiální znak přestupku nebyl naplněn (rozsudek č. j. 5 As 104/2008-45).
27. V nyní posuzované věci žalobce jak v řízení před městským úřadem, tak v odvolání namítal, že jeho jednání nenaplnilo materiální znak přestupku. V této souvislosti poukazoval na krátkou dobu zastavení a tvrdil, že pouze využil „zbytek“ již obsazeného místa a druhé vyhrazené místo nechal volné. Správní orgány však na tuto jeho argumentaci konkrétně nereagovaly, pouze obecně konstatovaly, že jednání žalobce bylo společensky škodlivé. Soud přisvědčuje žalobci, že městský úřad se sice blíže zabýval krátkou dobou zastavení, avšak pouze ve vztahu k možné aplikaci § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu, nikoliv k otázce naplnění materiálního znaku přestupku.
28. Napadené rozhodnutí je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud zároveň zdůrazňuje, že nijak nepředjímá odpověď na otázku, zda lze žalobcem tvrzené skutečnosti považovat za významné okolnosti vylučující naplnění materiální stránky přestupku, ve smyslu výše citované judikatury. Na tuto otázku musí nejprve přezkoumatelným způsobem odpovědět správní orgány.

V. Závěr a náklady řízení

29. Z výše uvedených důvodů soud žalobě vyhověl a zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které představují:

- Zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
- Náklady na zastoupení advokátem – ty tvoří odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce žalobce učinil v řízení celkem 3 úkony právní služby, kterými bylo převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání (§ 11 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Soud tedy přiznal odměnu za 3 úkony právní služby v celkové výši 13 860 Kč (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodu 5 advokátního tarifu) a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 1 350 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).
- Náhrada cestovních výdajů dle § 13 odst. 1 advokátního tarifu a vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 475/2024 Sb. – zástupce žalobců uskutečnil cestu ze sídla kanceláře v Brně k jednání soudu vozidlem, jehož technický průkaz doložil soudu. S ohledem na ujetý počet kilometrů (301 km), kombinovanou spotřebu benzinu na ujetých 100 km (6,9 l), cenu pohonných hmot dle vyhlášky (35,80 Kč/1 l) a amortizaci vozidla (5,80 Kč/1 km jízdy) činí cestovné 2 481,06 Kč.
- Náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu – za cestu z Brna do Hradce Králové a zpět náleží náhrada za 10 započatých půlhodin po 150 Kč, tj. ve výši 1 500 Kč.
- Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna o částku připadající na tuto daň, tj. o 4 030,12 Kč.

31. Celkem je tedy žalovaný povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 26 221,18 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. října 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje E. S.

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje E. S.